

Γράφει ο **Πάνος Δαμέλος**

Εικοσιπέντε άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους την Κυριακή σε νέο ναυάγιο ανοιχτά της Τουρκίας, στο δρόμο προς την Ελλάδα. Μεταξύ τους και δεκατρία παιδιά. Είναι δύσκολο, κάθε φορά που γίνεται ένα τέτοιο έγκλημα, να μη θυμηθεί κανείς τον φράχτη στον Έβρο. Τις καταγγελίες του (τότε αντιπολιτευόμενου) ΣΥΡΙΖΑ για το ότι θα αναγκάσει περισσότερους μετανάστες να επιλέξουν την -πιο επικίνδυνη- θαλάσσια οδό. Και το ότι, μετά από 14 μήνες διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, ο φράχτης όχι μόνο μένει στη θέση του, αλλά και όποιοι διαδηλωτές προσπάθησαν να τον προσεγγίσουν αντιμετωπίστηκαν από την κυβέρνηση με χημικά και ξύλο. Είναι η ίδια κυβέρνηση που κρατά αυτή τη στιγμή φυλακισμένους εκατοντάδες μετανάστες στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, που στέλνει το ΝΑΤΟ να φυλάξει τα σύνορα, που κάνει συμφωνίες με την ΕΕ και την Τουρκία για τον αναχαιτισμό και την επαναπροώθηση των προσφύγων.

Κι όμως, είναι η ίδια κυβέρνηση και το ίδιο κράτος που, μέσω της Περιφέρειας Αττικής, της ΕΡΤ και άλλων κρατικών υπηρεσιών, «προσφέρεται» να συντονίζει την... αλληλεγγύη στους πρόσφυγες. Με τη δημιουργία "logistics center", η Περιφέρεια σε συνεργασία με τη Γενική Γραμματεία Εμπορίου φιλοδοξεί να διαχειριστεί τις προσφορές του συγκλονιστικού κινήματος αλληλεγγύης που βλέπουμε να ξεδιπλώνεται, να ενημερώνει για τις ανάγκες των κρατικών δομών φιλοξενίας προσφύγων, να τις συλλέγει και να τις διανέμει. Είναι χαρακτηριστικό το Δελτίο Τύπου της Περιφέρειας Αττικής, που περιλαμβάνει και... πανηγυρική δήλωση της κ. Δούρου, για το γεγονός ότι παρέλαβε μέρος των αγαθών που συγκεντρώθηκαν στο Σύνταγμα την Κυριακή:

Ήδη χθες, χάρη στην άμεση παρέμβαση των εθελοντών του Κέντρου Διαχείρισης έγινε δυνατή η μεταφορά και η φύλαξη των απαραίτητων και χρήσιμων ειδών πρώτης ανάγκης για τους πρόσφυγες, τα οποία είχαν συγκεντρωθεί από πολίτες στο Σύνταγμα.

Και η δήλωση της κ. Δούρου:

«Η συγκεκριμένη, άμεση και αποτελεσματική παρέμβαση του Κέντρου logistics της Περιφέρειας και της ΓΓ Εμπορίου, αποδεικνύει εμπράκτως τη μεγάλη ανάγκη συστηματικής δράσης και συντονισμού των ενεργειών αλληλεγγύης πολιτών και οργανώσεων προς τους πρόσφυγες. Διαφορετικά, οι αποσπασματικές και πρόχειρες ενέργειες δεν βοηθούν τους πρόσφυγες ενώ απαξιώνουν την προσφορά των πολιτών».

Αξίζει να σημειώσουμε ότι τα πράγματα που παρέλαβε ο μηχανισμός της Περιφέρειας ήταν ένα μικρό μόνο μέρος όσων συγκεντρώθηκαν, πολύ λιγότερα από τα μισά. Τα υπόλοιπα μεταφέρθηκαν και διοχετεύτηκαν από συλλογικότητες αλληλεγγύων. Διαβάζοντας κανείς το Δελτίο Τύπου όμως, καταλαβαίνει ότι η Περιφέρεια Αττικής ήταν αυτή που συντόνισε την όλη επιχείρηση!

Από την άλλη, χθες ο υπουργός Πολιτισμού κ. Μπαλτάς προανήγγειλε μεγάλη συναυλία στο ΣΕΦ, σε συνεργασία με την ΕΡΤ, τα έσοδα της οποίας «θα διατεθούν για την ανακούφιση των προσφύγων». Πρόκειται για τον Μπαλτά της ίδιας κυβέρνησης που έχει παρατήσει χιλιάδες πρόσφυγες στην Ειδομένη χωρίς την παραμικρή μέριμνα! Ας ελπίσουμε ότι η συναυλία δεν θα περιλαμβάνει και την εκτέλεση του «*We are the world, we are the children*» από τους ΥΠΕΞ του ΝΑΤΟ, όπως είδαμε πέρσι, μαζί με τον «δικό μας» κ. Κοτζιά...

Θα πει κανείς, είναι κακό αυτό; Καλό δεν είναι που κάνει κάτι για τους πρόσφυγες το κράτος, πέρα από τους άλλους χειρισμούς του;

Ναι, είναι κακό. Κι αυτό γιατί πρέπει να λάβουμε υπόψη τα εξής:

Πρώτον, πρόκειται για την ίδια Περιφερειακή Αρχή που συμφώνησε να δωρίσει 27 εκατομμύρια ευρώ στην ΑΕΚ και τον Παναθηναϊκό για να φτιάξουν γήπεδα. 27 εκατομμύρια από τα χρήματα των φορολογούμενων! Και έρχονται τώρα και ζητούν από τους πολίτες να προσφέρουν μπισκότα και γάλα στους πρόσφυγες, για να δείξει η Περιφέρεια Αττικής ότι είναι «αλληλέγγυα»; Πρόκειται για την ίδια κυβέρνηση που κάθε μέρα χαρίζει κυριολεκτικά εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ στους μεγαλοεργολάβους μέσω των διοδίων, των οποίων τα κέρδη μάλιστα εγγυάται και τους αποζημιώνει αν δεν υπάρχουν αρκετές διελεύσεις! Αν το κράτος λοιπόν είναι «αλληλέγγυο» στους πρόσφυγες, να φροντίσει να καλύψει τις ανάγκες τους. Χρήματα, προφανώς, υπάρχουν – αλλά υπάρχουν άλλες προτεραιότητες. Και τα όποια

τεχνικά ζητήματα μπορεί να προβληθούν ως δικαιολογία, θα μπορούσαν να παρακαμφθούν (πχ θα μπορούσαν να δοθούν κονδύλια της Πολιτικής Προστασίας αν υπήρχε η πολιτική βούληση από πλευράς Περιφέρειας Αττικής). Για το δε κεντρικό κράτος δεν υπάρχει καμία δικαιολογία.

Δεύτερον, ο εθελοντισμός ως κομμάτι του κρατικού σχεδιασμού δεν είναι καθόλου «αριστερή» πολιτική. Για την ακρίβεια δεν πρόκειται για κάτι νέο, αρκεί να ανατρέξουμε στους Ολυμπιακούς Αγώνες (ή και σε προσπάθειες τύπου «Ατενίστας»). Η χυδαιότητα σε αυτό που κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ έγκειται στο ότι εφαρμόζει ένα τέτοιο σχέδιο σε ένα ζήτημα με βαθιά ανθρωπιστικές προεκτάσεις (είναι, όπως και να το κάνουμε, άλλο να αρνείσαι να βοηθήσεις το κράτος στο να διοργανώσει την Ολυμπιάδα της Coca Cola, και άλλο το να αρνείσαι να βοηθήσεις στην περίθαλψη και την επιβίωση προσφύγων!), αλλά και στο ότι δεν προσπαθεί να χτίσει ένα εθελοντικό κίνημα από το μηδέν (όπως οι περιπτώσεις που προαναφέραμε) αλλά προσπαθεί να οικειοποιηθεί τα αυθεντικά λαϊκά κινήματα αντίστασης και αλληλεγγύης που γεννήθηκαν τα προηγούμενα χρόνια στη χώρα μας ως αντιμνημονιακά, εκμεταλλευόμενος την προνομιακή σχέση που είχε με αυτά (σχέση που έχτισε και με κομματικές δομές όπως η «Αλληλεγγύη για Όλους»), και εν τέλει να τα κουτσουρέψει και να τα μετατρέψει σε ακίνδυνες εθελοντικές δομές, συμπληρωματικές και εν τέλει υποβοηθητικές στην κεντρική κυβερνητική πολιτική, η οποία δεν είναι άλλη από το τρίτο μνημόνιο (με τις όποιες προεκτάσεις έχει και στο προσφυγικό η πρόσδεσή της χώρας στα συμφέροντα της ΕΕ και του ΝΑΤΟ).

Τι πρέπει, λοιπόν, να κάνουν τα κινήματα; Δεν πρέπει να δεχτούν τη «βοήθεια» του κράτους – ακόμα κι αν σε περιπτώσεις μπορεί να φαίνεται πιο αποτελεσματική βραχυπρόθεσμα μια τέτοια συνεργασία, αν αγνοήσουμε τις πολιτικές προεκτάσεις. Να ενισχύσουμε πραγματικά ανεξάρτητες, αυτοοργανωμένες δομές, καταλήψεις κλπ. Να φτιάξουμε κι άλλες, αν είναι δυνατόν. Τις κρατικές δομές οφείλει να τις υποστηρίζει το κράτος. Αλλιώς μπορεί να μην είναι μακριά η μέρα που το κράτος θα μας καλέσει να πηγαίνουμε γάζες και φαγητό σε νοσοκομεία, υπολογιστές σε σχολεία κλπ... Ας μη βάλουμε οι ίδιοι το χεράκι μας στη διάλυση της οποιας δημόσιας κοινωνικής παροχής, υποκαθιστώντας την.

Και θα οργανώσουμε την αλληλεγγύη μας όχι σε συνεργασία και βοηθώντας, αλλά απαιτώντας από την κυβέρνηση. Απαιτώντας να πέσει ο φράχτης στον Έβρο και να δοθεί ασφαλής χερσαία δίοδος σε πρόσφυγες και μετανάστες. Απαιτώντας να δοθούν νομιμοποιητικά έγγραφα και να βοηθήσουμε αυτούς τους ανθρώπους να ζήσουν και να εργαστούν όπου επιθυμούν. Απαιτώντας να φύγει η πολεμική μηχανή του ΝΑΤΟ από τη γειτονιά μας. Απαιτώντας προσλήψεις, κονδύλια και δομές για τις άμεσες ανάγκες

επιβίωσης Ελλήνων και ξένων, αλλά κυρίως αξιοπρεπή εργασία για όλους και όλες. Απαιτώντας, και ει δυνατόν επιβάλλοντας. Χτίζοντας δηλαδή το κίνημα που δεν θα αρκείται στο να διεκδικεί, αλλά θα μπορεί και να επιβάλλει. Και αυτό δεν θα γίνει αν μπούμε σε ρόλο συνεργάτη κράτους και κυβέρνησης. Να μην ψαλιδίσουμε οι ίδιοι τα φτερά του κινήματος – γιατί ξέρουμε ότι, όποια κι αν είναι η κατάσταση του κινήματος σήμερα, μπορεί να υπάρξει κίνημα που θα επιβάλλει νίκες, πολλές φορές εκεί που δεν το περιμένουμε. Ας μην το υπονομεύσουμε λοιπόν. Το να μπούμε σε σχέση συνεργασίας με την κυβέρνηση θα σημαίνει ότι αποδεχόμαστε το ΤΙΝΑ (There Is No Alternative) του νεοφιλελευθερισμού με... ανθρώπινο πρόσωπο, του μνημονίου με «αριστερή» κυβέρνηση. Στις εκκλήσεις της κυβέρνησης, ας δηλώσουμε όλοι δεθελοντές...